

PORTADA

Partit del Sud-Oest d'Espanya

L'eixida abrupta de Pedro Sánchez i l'abstenció a la investidura de Mariano Rajoy han evidenciat l'ascendència decisiva del PSOE andalús –i en especial, del sevillà– sobre el socialisme espanyol. EL TEMPS es desplaça al territori de Susana Díaz per analitzar els seus mecanismes de poder.

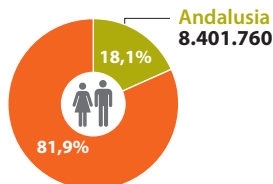
Dossier de Víctor Maceda

El pes del PSOE andalús

Dades de febrer del 2016

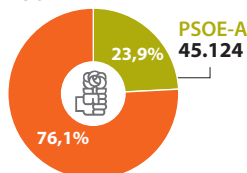
HABITANTS DE L'ESTAT ESPANYOL

Total
46.438.422

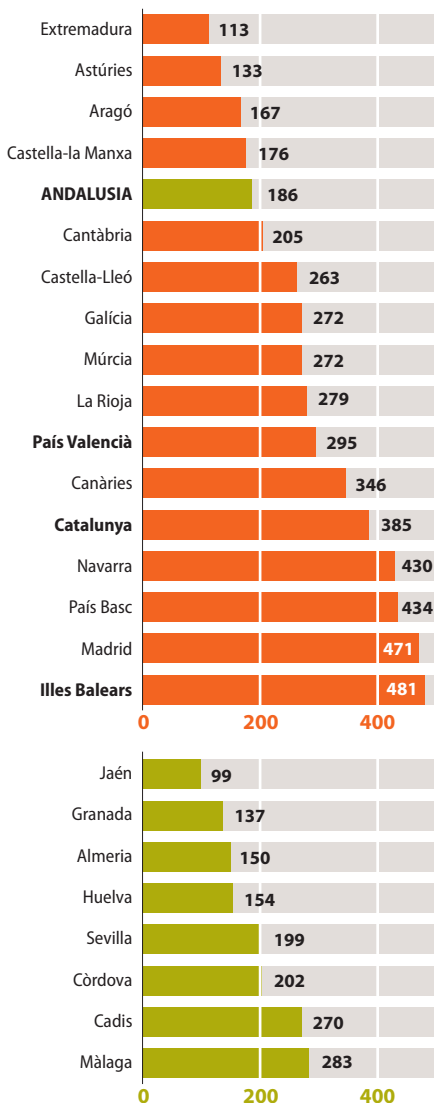

MILITANTS DEL PSOE

Total
189.256

NOMBRE D'HABITANTS PER MILITANT DEL PSOE

→ ses de l'Ibex 35. Des d'Isidre Fainé, de CaixaBanc, fins a Patricia Botín, del Banc Santander, i des de José Ignacio Sánchez Galán, d'Iberdrola, fins a César Alierta, de Telefónica, a qui la presidenta andalusa, amb el seu to jocós habitual, en cercles reduïts acostuma a referir-se com "el Tito Alierta".

Unes relacions que l'han feta levitar, situar-se per damunt del bé i del mal. Així, durant la campanya del proppassat mes de juny, va alertar els andalusos de la inconveniència de tenir préstecs i hipoteques a La Caixa, perquè "els seus interessos se n'aniran a Catalunya i cotitzaran a la hisenda catalana". "Tothom ha de tenir clar", va advertir també, "que els vots dels andalusos no serviran per pagar un peatge a les mareas ni els privilegis d'Ada Colau, o les bogeries independentistes de Pablo Iglesias".

Aquelles declaracions també representaven un toc d'atenció a Pedro Sánchez, a qui no volia veure governar, de cap de les maneres. Això hauria implicat la seua consolidació com a líder del PSOE i l'hauria situat en un plànol institucional superior. Ara mateix Susana Díaz presumeix de governar la segona administració més gran de l'Estat, però si Sánchez aconseguia controlar la més important de totes, la seua ascendència al si del partit es diluiria de forma exponencial. La resolució del comitè federal del 28 de desembre del 2015, després dels primers comicis estatals, vetava qualsevol acord que respectara el dret a decidir, una de les banderes electorals de Podem.

No sols la connexió González-Díaz ha aplanat el camí a Rajoy. Al PSOE andalús corre la brama del paper destacadíssim que també hi ha jugat l'anterior monarca, Joan Carles I. Amb els poders econòmics neguitosos per l'absència de govern i l'insistent "no és no" de Sánchez, que conduïa a uns tercers comicis, el pare de Felip V va prendre les regnes de la *negociació*, amb la missió de desbloquejar-la al més aviat possible. La bona sintonia que ha cultivat amb Felipe González és *vox populi*, però no és tan conegut que Joan Carles també té una opinió molt positiva de Susana Díaz, amb qui va empatitzar *ipso facto*. Van reunir-se per primera vegada a La Zarzuela el 12 de setembre del 2013, quan ella acabava d'estrenar-se com a presidenta andalusa, i sis mesos després, el febrer del 2014, van despatxar novament, amb el referèndum català del 9 de no-

vembre a l'horitzó. Ni l'un ni l'altra no van voler explicar els motius de la trobada.

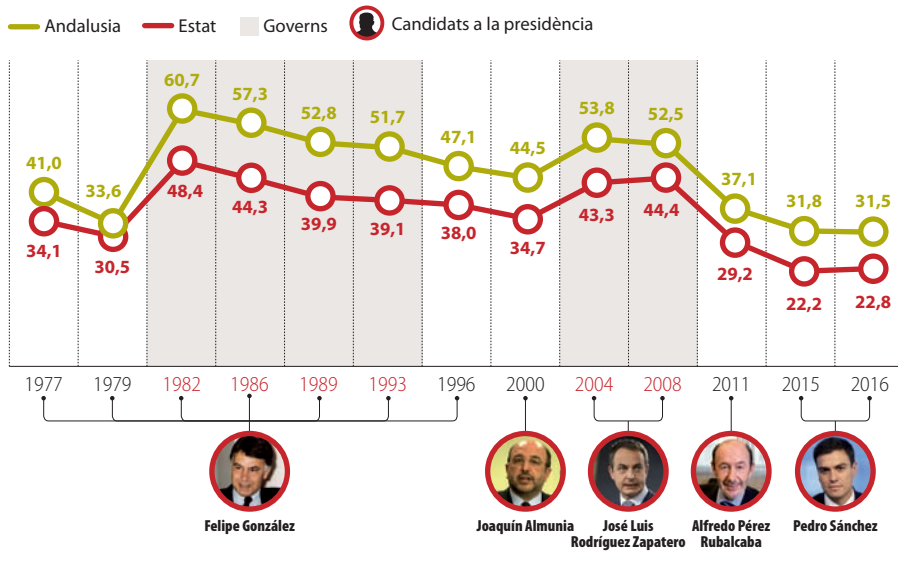
L'altra pota que ha sostingut el PP a La Moncloa es diu Juan Luis Cebrián, i per extensió, el diari *El País*, que va parir i ha transvestit per complet. Amic íntim de González i igualment molt ben relacionat amb la Casa Reial, el periodista madrileny ha animat la defenestració de Sánchez i l'entronització de Rajoy. Un any abans ja havia rebut amb entusiasme l'entesa PSOE-Ciutadans a Andalusia.

Sota l'argument que Podem anhelava "destruir" el PSOE, Susana Díaz va centrar tots els seus esforços a rebre el suport del partit d'Albert Rivera, que en el quart debat d'investidura, celebrat 81 dies després dels comicis del 22 de març del 2015, va accedir a mantenir-la a la presidència. Ni l'ombra del *cas dels ERO*, que podia malmetre la imatge pretesament regeneradora de Ciutadans, va fer impossible aquell acord, igual com ara el *cas Gürtel* tampoc no ha resultat un impediment a l'hora d'investir Rajoy, tot i que el judici als caps visibles de la trama s'ha solapat amb el debat parlamentari.

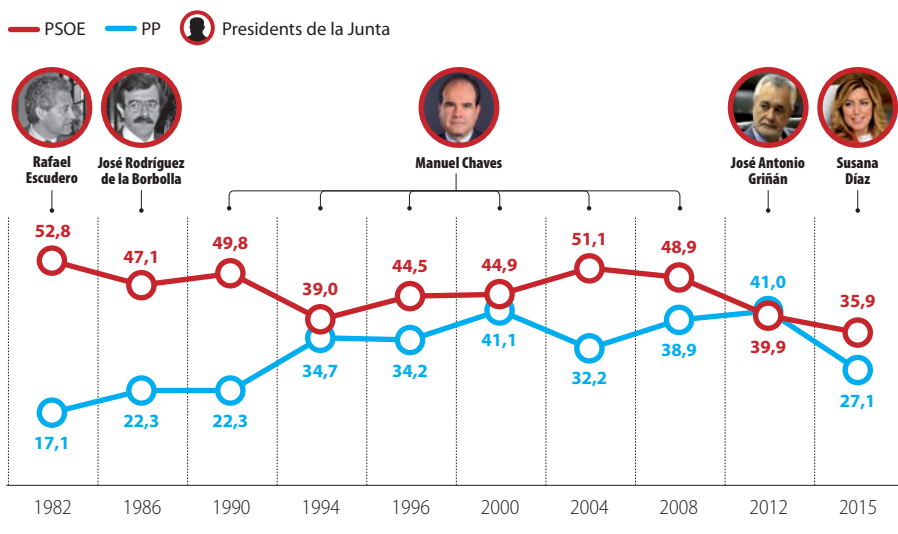
Andalusia, monocolor

Percentatge de vot del PSOE i del PP a la comunitat autònoma andalusa, l'única en què al Govern encara no hi ha hagut un canvi de color polític.

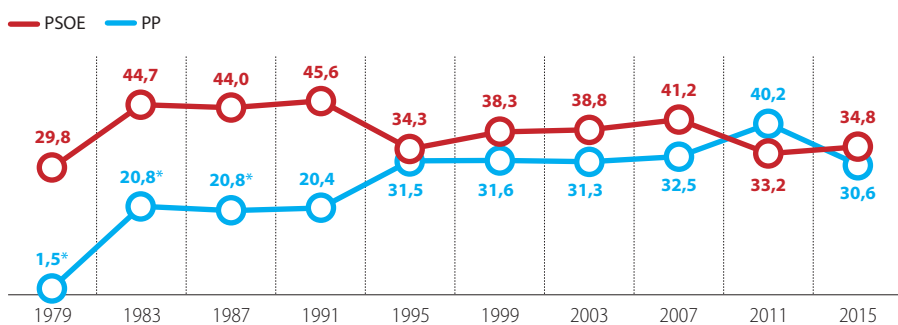
RESULTAT DEL PSOE EN LES ELECCIONS ESTATALS

ELECCIONS AUTONÒMIQUES ANDALUSES

ELECCIONS MUNICIPALS ANDALUSES

*AP

→ governar el PP? Pablo Julià sospira i contesta que “per culpa de la nostra cultura llatina, molta gent no acaba d’entendre que un ex-president pugui guanyar-se la vida i tenir un cert èxit”, però a continuació admet que “la separació de Carmen Romero, la seua relació amb una dona de la dreta [l’empresària Mar García Vaquerro] i les imatges amb ella a sobre d’un iot li han fet perdre tot el crèdit, de cara a la ciutadania”.

De qualsevol manera, Julià opina que el mal del PSOE és anterior: “El partit va tenir uns grans generals, però van arribar a ser-ho a l’edat de 30 anys, i no van preocupar-se a tenir bons coronels. Hi ha un desert ideològic que ja dura tres o quatre generacions, amb molta gent vivint del partit, que mai no ha treballat al marge de la política”. Una definició que encaixa amb el perfil de la presidenta andalusa, en contraposició als advocats Rafael Escudero, José Antonio Rodríguez de la Borbolla o Manuel Chaves, i a l’inspector tècnic de treball José Antonio Griñán, els seus quatre antecessors a la presidència de la Junta. El secretari d’organització del PSOE-A, Juan Cornejo, segueix el mateix patró, i l’ex-presidenta del comitè federal, Verónica Pérez, intitulada “l’única autoritat del PSOE” durant uns dies, també.

“No pot ser que la federació andalusa parli en nom del conjunt del PSOE”, s’envia Pablo Julià, encara astorat per la manera com van desfer-se de Sánchez. “La tradició del partit diu que cal respectar la figura del secretari general, he trobat a faltar capacitat i cultura socialista”, precisa, “els barons han decidit allò que els ha vingut de gust, sense tenir en compte el secretari general, una cosa que al PSOE mai no havia succeït”. Julià destaca el paper “nefast” que ha jugat Susana Díaz, a qui no concedeix moltes opcions d’èxit, si aspira a governar l’Estat: “El discurs de *mis hospitales, mis niños i mis andaluces* potser funciona a Triana, a Sevilla i al conjunt d’Andalusia, però amb aquesta demagògia no guanyaràs vots a València. Més enllà de Despeñaperros, patiria de valent”.

Una comparació dolorosa

Ningú no qüestiona l’habilitat de Susana Díaz per fer-se estimar entre els andalusos. “És una gran *mitinera*, i al carrer, en la distància curta, és insuperable”, reconeix una persona del partit que demana de romandre a l’anonimat, “però intel·lectualment i en termes de gestió, no té

